

Mlado Jutro

Štev. 23

Nedelja, 10. junija

1934

Bogomir Pregelj:

Rusalka

4. Kralj bo prišel!

Gospa Manojla je ravno dvignila skodelico s kavo do ust, ko je nekdo potrkal na vrata. Trdo je postavila čašo na krožnik. Vsa nejevoljna je zamrmrala:

desnici je držala čašo bele kave. Prsti leve roke so trdo oklepali nalomljen rog-ljiček. Oči in usta je imela široko odprta. Ko je kljuka rezko škrtnila v ključavnico se je zdramila gospa Manojla.

»Kakšen red je to! Se pri zajtrku nimam miru!« Osorno je zaklicala: »Naprej!« V sobo je vstopil v dvorsko obleko oblečen sluga. Tiho je priprl vrata in se globoko priklonil. »Njegovo veličanstvo se je odločilo, da bo danes obiskalo sirotišče!« Potem se je okrenil in odšel brez besede. Ves čas je sedela gospa Manojla nepremično, kakor da je okamenela. V

Skočila je, kakor da jo je zbadla skrita igla. Pri tem je prevrnila skodelico in kava se je razlila v široki rjavi pegi čez beli prt. Zakrtila je z rokami in presunljivo cvile brez cilja stekla iz svoje sobe po dolgih sirotiščevih hodnikih. Kakor burja je planila v kuhinjo, da je spustila Rusalka načeti krompir in je vrezala kuharica namesto v meso v svoj prst. »Kralj

bo prišel! Pospravite vse!« Pograbila je ponev s štedilnika, kjer se je vročila mast in brez glave stekla z njo iz kuhinje. Zibaje se je racala za njo kuharica. Lovila jo je za vihrajoče pentlje in klicala: »Tak dajte mi no gospa Manojla, ponev, jo rabim za prižganko.« Vrešče in kričoč ste stekli po hodnikih. Sama je ostala v kuhinji Rusalka. Vrela voda je v loncu prekipela in se prasketajoč razlila po štedilniku. Rusalka se ni ganila, da bi odmaknila lonec. Strmo je stala pred košaro neolupljenega krompirja. Roke je pritisnila na prsi in se zgubljeno smehljala pred se: »Kralj bo prišel!« . . . Končana bo njena preizkušnja. Nič več ne bo zagrnjena v sivo raševino. V pisanih svilenih oblekah se bo sprehajala po drobnih stezah med dišečimi rožnimi grmi. Spet bodo gladke njene roke, ki jih ji je razjedlo strganje krompirja. Ušesa jo ne bodo bolela od trdih besed in posmeha. Sanjavemu ihtenju slavcev bo prisluškovala. In kralj jo bo pogladil po laseh. Dobro se ji bo nasmejal: »Zapoj mi moja mala Rusalka!« Še danes bo tako. Saj bo kralj prišel, da mu bo dala Rusalka rdečo rožo iz svojega srca.

»Kaj stojiš in gledaš tako bedasto!« je kuharica rezko zbudila Rusalko iz sanj. Kuharica se je ravno vrnila in brcnila z ного ob košaro krompirja: »Mar misliš, da se bo sam olupil?« Tmasto je pogledala Rusalka izpod čela: »Nič več vam ne bom lupila krompirja!« Kuharici je kar sapa zastala. Kar stoji sirotišče se še ni pripetilo, da bi se katera gojenka uprla. Vprla je roke v bok in samo gledala. Tedaj je jačje zacvrčalo na ognjišču. Skočila je in odstavila prekipeva-joči lonec. Potem je vsa posinela od togotе le zašepetala: »Le čakaj, samo da mine današnja slavnost . . . Naše temnice pač še ne poznaš.« Z visoko dvignjeno glavo je odšla Rusalka iz kuhinje.

Jedko so zaškripale zavore. Avtomobil je obstal. Lakaj je odprl vrata. Iz avtomobila je stopil kralj. Blestečo uniformo je imel oblečeno. Na visoki kapi mu je mahala pisana perjanica. Gospa Manojla se je sesedla v globokem poklonu in dahnila: »Kako ste nas počastili, veličanstvo.« — »Moram si ogledati svoje rejenke«, je suho odvrnil kralj in stopil po razgrnjeni preprogi v vežo. Srebrno so rožljale ostroge. »Tako je prav! Kako žive in delajo gojenke, sem hotel videti«, je pohvalil kralj gospo Manojlo, da se je vsa blažena nasmehljala in je svila njene obleke vse samozavestneje zašumela. Vneto je odpirala pred njim vrata: »Tu so spalnice. Gojenke so sedaj vse na delu.« V strogih vrstah so

stale belo pleskane postelje sredi golih sten. Svetel dan je mrzlo svetil skozi visoka okna. »Tu šivajo svoja oblačila«, je nadaljna vrata odprla gospa Manojla. V enakomernem drdranju šivalnih strojev je utonil njen glas. Glave so ostale sklonjene nad delo in le izpod čela so gledale kralja. Nihče ne sme prestat z delom, taka je bila zapoved. »Pridne so, kakor se spodobi«, je prikimal kralj in šel naprej. Nova in nova vrata je odpirala gospa Manojla. Končno je zastala. »Smo vse videli?« — »Vse, veličanstvo! je pritrdirila. »Kaj pa je tam?« je pokazal kralj na zadnja vrata. »To je le kuhinja«, je odvrnila gospa Manojla. »Poglejmo si jo«, je prikimal kralj pribočniku. Kuharica se je bila oblekla v prazšno obleko. Trdo škrob-ljen predpasnik si je privezala in belo avbo si je dala na glavo. Vsa rdeča in potna je bila v lice od prevelike časti, ki jo je doletela. Pristopil je kralj in jo dobrohotno vprašal: »Kaj pa kuhate do-brega?« Globoko je segla s kuhalnico v lonec, da je gosto zajela in s poklonom ponudila: »Izvolite, veličanstvo, boljše prežganke ne boste nikjer dobili.« Kralj je lažno srebnil in dejal: »Pa specite danes gojenkam krofe kot moj dar.« Globoko se je priklonila kuharica. Kralj je stopil k vratom. Sirom so se odprla. Sredi na pragu je stala Rusalka. V težkih gubah je padala okrog nje siva raševina sirotiške obleke. Še v senci so bile njene oči polne svetlobe in so se lesketali njeni lasje kakor motno zlato. Ko je zagledala pred seboj kralja, se je nasmehnila. Stegnila je roko in mu ponudila lahno zvenel rožni cvet: »Papa!« Kralj je obstal. Pogledal je gospo Manojlo in jo ostro vprašal: »Kaj naj to pomeni?« Vsa skrušena se je poklonila gospa Manojla. »Oprostite, veličanstvo. Ta je bebasta, ki ni za drugo, kakor da struže krompir.« — »Ah tako«, je prikimal kralj in stopil mimo Rusalke na hodnik. »Papa, sprejmi moje srce!« je trudno prosila Rusalka. S trdnim odločnim korakom je stopil kralj, Kaj mu mar bebasta sirota. »Vzorno vodite sirotišče«, je hvalil kralj, »zadovoljni smo z vami.« Gospa Manojla se je vgrezala v vse nove in globlje poklone: »Predobri ste in premilostivi, veličanstvo.« Kuharica je stala ob ognjišču. Zamaknjeno je gledala vrata. Prežganka se je začela smoditi. Ni čutila. Le na to je mislila, da je kralj, sam kralj pokušal njeno prežganko. Vsa blažena je bila.

Kralj je sedel v avtomobil. Lakaj je zaprl vrata. Zašumel je motor. Poslednjič se je poklonila gospa Manojla. Potem se je zravnala. Z dlanjo si je šla

čez čelo. Smehljaj ji je izginil z obraza. Strogo je gledala, ko je stopila v kuhinjo ter osorno vprašala: »Kje je Rusalka? Strogo jo moram kaznovati, ker je s svojo predrznostjo skoraj raz-

žalila kralja!« Vneto je prikimala kuharica: »In meni ni hotela lupiti krompirja!« Toda Rusalka ni bilo . . .

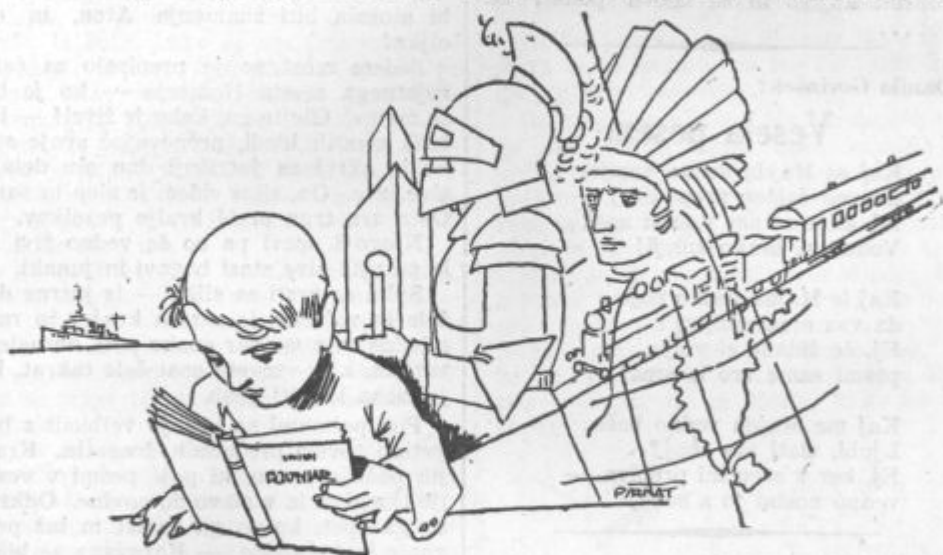
(Dalje prihodnjič)

Prijateljstvo s knjigami

Poleg očeta in matere ljubi Ivan zlasti svoje knjige. Strgane niso pa tudi ne z barvastami svinčniki počeckane. Ne služijo mu za streho njegovih otroških hišic, tudi ne za železniške mostove ali celo za trdnjave, ki jih branijo svinčeni vojaki; in tudi za ograjo, kadar dela vasico, mu ne služijo. Ivan prav dobro ve, da knjige niso nikaka igrača, temveč da so za branje. In če kdo od vas še sam ne zna brati, potem je lepo imeti slika-

Da, Ivan je zadržano prepričan, da pod solncem ni prijetnejšega sopotnika in ne boljšega prijatelja od knjige. Knjiga sicer molči, ne govori, a koliko glasov, smeha in vzklikov kipi iz njenih strani. Kako imenitno zna takale knjiga vse razložiti, kako lepo nas more o vsem poučiti in nas vsega spomniti, da ne pozabimo.

Knjige našega Ivana stoje druga zraven druge v lepo uravnani vrsti po velikosti na belo pobarvani knjižni polici.

nico, iz katere bereta mamica ali očka na glas.

Iz knjig se da zmirom izvedeti kaj zanimivega, človeka lahko v njih to in ono pretrese ali pa da se ob kakem veselem popisu prav pristrčno nasmeje. Vsaka dobra knjiga je kakor tuj, lep, daljni svet, v katerem hodi bravec po neznanih stezah in premišljuje o ljudeh, živalih in hišah, ki jih poprej še prav nič ni poznal, in spozna stvari, o katerih bi ne mogel niti sanjati.

Vsak od vas more stopiti v tak veliki svet. Tisti, ki je pisal knjigo, vas potem v duhu vodi po skrivnostnem svetu in pripoveduje brez konca o njegovih lepota in čudežih. On pripoveduje, kaj se dogaja v najoddaljenejših deželah, a tudi to, kaj se je zgodilo v davno, davno poteklih dobach, ko nas še sploh ni bilo na svetu.

Treba mu je roko le iztegniti in že ima zaželeno knjigo. Med temi knjigami je neka, ki jo Ivan od vseh najbolj ljubi. To je knjiga, ki jo je imela že njegova mati, ko je bila še majhno dekletce. Tudi ona je ljubila to knjigo. Zakaj dejala je, da je bila ta knjiga last njene matere v otroških letih. Tako je Ivan po tej knjigi tesno zvezan z njegovo in s staro mamo.

Ko bo Ivan tako velik kakor je njegov oče, bo podaril knjigo svojemu sinu — in pozneje se bo to spet ponovilo . . .

Seveda vam ni treba misliti, da ima Ivan svoje knjige le za sebe. V kleti stanuje mož, ki svojemu Jurčku ne more kupiti nobene knjige. Ivana pa veseli, če more Jurčku posojati svoje knjige. Jurček namreč ljubi knjige prav tako kakor on. Če si Jurček kako knjigo izposodi, potem jo lepo zavije v čist pa-

pir, da se v očetovi delavnici ne umaže. Zmerom vrne knjige nepomazane in neraztrgane. In če potem oba o kaki knjigi kramljata, je tako, kakor bi se srečala v velikem, neznanem vrtu, v katerem občudujeta skupaj lepa drevesa in rože, ki jih doslej še nikoli nista videla...

Nekega dne je oče dejal Ivanu:

»Kaj imaš rajši? Ali to, da greš z menoj na dolgo potovanje, ali da ti kupim veliko knjig?«

Ivan ni nič premišljeval. Izbral je knjige, pa če verjamete ali pa ne! »Zakaj knjige so tudi potovanje...«, je dejal svojemu očetu.

»Imaš prav, Ivan. Kdor bere knjige, ta obiskuje daljne dežele in spoznava tuje ljudi... In tem lepše je tako potovanje v neznane dežele, ker ga nikoli ni konec. V vsakem trenutku more človek odpreti knjigo in se znova podati na pot...«

Danilo Gorinšek:

Vesela pesem

Kaj se Majda vedno smeje,
da vso žalost prepodi?
Ej, kdor solnce v srcu nosi,
Vedno se lahko smeji!

Kaj le Majda vedno poje,
da vsa srca razигра?
Ej, če židane si volje,
pesmi same vro iz srca!

Kaj me Majda vedno boža:
Ljubi, zlati ata moj?
Ej, ker v srcu mi prebiva —
vedno nosim jo s seboj!

Kristjan Andersen:

Trnova pot slave

Neka stara pravljica ima naslov »Trnova pot slave«, ki jo je moral prehoditi lovec Bride, ki je pač dosegel visoke časti, a šele po dolgih in težkih naporih in velikih nevarnostih. Gotovo jo je marsikdo izmed nas slišal že kot otrok, morda jo je tudi bral že bolj v letih in pri tem pomislil na svojo neopaženo trnovo pot in na mnoge težave. Pravljica in življenje si stojita čisto blizu, le da se v pravljici reši vse že tu na zemlji, v resničnem življenju pa največkrat šele onstran groba.

Vsa človeška zgodovina je čarobna svetiljka, ki nam v svetlih slikah na temnem ozadju preteklosti kaže, kako romajo dobrotniki človeštva, mučeniki

svojega duha, po trnovi poti slave.

Iz vseh časov, iz vseh krajev se prikazujejo te bleščeče slike, vsaka le kratak hip, a vendar obsegajoč vse življenje, vso dobo s svojimi bitkami in zmagami. Oglejmo si jih nekaj iz trume mučeničkov, te trume, ki se ne sklene do konca sveta.

Pred seboj zagledamo poln amfiteater; Aristofanovi »Oblaki« izlivajo med množice potoke zbadljivk in veselega posmeha. Iz odra zasmehujejo največjega Atenca, Sokrata, ščit ljudstva pred trideseterimi tirani. On, ki je v bojni vihri nekoč rešil Alcibiada in Ksenofonta, on, čigar duh se je povzdignil nad vse bogove starega sveta, on je sam zraven. Vstal je in se vzravnaval, da bi hahljajoči se Atenci lahko primerjali, koliko je podobnen spaki na odru. Visoko vzravnan stoji pred njimi, vzvišen nad vse.

Sočna, zelena, strupena trobelika, Ty bi morala biti znamenje Aten, in ne oljka!

Sedem mest se je pripravilo za čast rojstnega mesta Homerja — ko je bil že mrtev. Glejte ga, kako je živel! — Po istih mestih blodi, prepevajoč svoje stihe in skrbi za jutrišnji dan mu delajo sive lase. On, silni videc, je slep in sam. Ostri trn trga plašč kralja pesnikov.

Njegovi spevi pa so še vedno živi in le po njih žive stari bogovi in junaki.

Slika se vrsti za sliko — iz jutrne dežele in večerne, iz raznih krajev in raznih časov, a vendar enake poti, obrasle s trnjem, kjer »zcvete osat šele takrat, ko je treba krasiti grob.

Pod palmami se bližajo velblodi z bogatimi tovari prečudnih dragotin. Kralj jih pošilja pevcu, ki poje pesmi v veselje ljudstvu in v slavo domovine. Odkrili so ga spet, ko so ga zavist in laž pregnale iz domovine. — Karavana se bliža mestecu, ki se ga je usmili. Ubožen mrtvaški spreved se usuje skozi mestna vrata in ustavi karavano. In glej, tisti, ki ga iščejo, leži na nosilih: Firduzi — preromal je svojo težavno pot!

Na stopnicah palače v prestolnici Portugalske sedi zamorec topih potez, debelih ustnic in volnastih črnih las in prosi — Camoensov zvesti suženj je, brez njega in njegove miloščine bi moral njegov gospod, slavni pevec »Luzijadov«, od lakote umreti.

Danes pa stoji veličasten spomenik na njegovem grobu!

In spet slika!

Za železno rešetko se prikaže mrtvaško blede obličje z dolgo razmršeno brado. »Moja je iznajdba, največja iznajdba vseh stoletij!« kriči, »a več kot dvajset let sem že zaprt med blaznimi.« —

„Kdo pa je to?“ »Nouc!« pove paznik. »Kaj vse le ne zmeša človeku glave! Vidite, ta si domišlja, da bi se lahko s parovozil!« To je Salomon de Caus, odkritelj parne sile, ki ga še sam slavni Richeleu ni razumel in ki je zato umrl kot norec v blaznici.

In Kolumb, ki se mu je nekoč še otročad po cestah smejala, ker je hotel odkriti nov svet — odkril ga je: mogočno zvone veseli zvonovi pri njegovi vrnitvi, a zvonovi zavisti zvone kmalu še glasneje. Odkritelju sveta, ki je našel zlate dežele onstran morja in jih podaril svojemu kralju, poplačajo s težkimi okovi. Ti okovi, ki jih je želel vzeti s seboj v grob, pričajo, kako zna plačevati svet.

Slika se vrsti za sliko, bogata je trnova pot slave!

V temi črne noči sedi človek, ki je izmeril višino gora na mescu, ki je prodrl v vsemirje do zvezd in planetov, silni mislec, ki je videl in slišal duha v naravi, in čutil, kako se mu vrti svet pod nogami: Galilei. Slep in gluhi preždeva stara leta; vest ga peče, da je zatajil resnico, in komaj je še toliko moči v njem, da vzdigne nogo, tisto nogo, s katero je nekoč v težkem trenutku, ko so mu izbrisali besede resnice in jih sežgali, udaril ob tla in srdito zaklical: »In vendar se vrtil!«

Tu stoji žena v otroški nedolžnosti, polna zaupanja in vere — njena zastava plapola pred bojnimi trumami in pri naša domovini zmag in rešitev. Zmagoslavni klic se dviga do nebes — in grmada se zažge: Ivano, devico Orleansko sežigajo.

Na deželnem zboru v Viborgu sežiga dansko plemstvo kraljevske zakone — svetlo žarijo v plamenu in pošiljajo žarke v temno ječo, kjer sedi sključen sivolasec in reže z nohti brazde v kamnito mizo; nekoč vladar treh kraljestev, ljudski kralj, prijatelj kmetov in meščanov. Kristijan Drugi, kralj težkih rok v težkih časih. Sovražniki so pisali njegovo zgodovino. Njegove sedemindvajsetletne ječe se spomnimo, ko se spominjamo njegovih del!

Ladja jadra od danskih obal, mož stoji pod velikim jarbolom in se zadnjič poslavlja od stare domovine: Tycho Brahe, ki je dansko ime povzdignil do zvezd in ki so mu zlato poplačali s sovraštvom in ponižanjem. V tuje kraje se je namenil. »Saj nebo je povsod nad menoj, česa mi je še treba!« je rekel. Tam jadra ladja in z njo najslavnejši Danec, svoboden in čaščen v tujini!

V Ameriki smo na eni velikih rek; cele množice so se zbrale na bregovih, baje bo neka ladja rezala valove proti vetru,

zlomila silo narave; in da se piše Robert Foulton tisti, ki misli, da to ume. — Ladja zaplava, a nenadoma se ustavi, množice se hohotajo, kriče in žvižgajo; njegov lastni oče žvižga z drugimi vred. »Domišljavost! Blaznost! Drugega ni vreden! V blaznico z norcem!« Tedaj pa se zdrobi žebliček, ki je za trenutek zavrli stroj, kolesa se zavrtje, voda zapluskava pod lopatami in ladja se zareže v valove...! Parna sila krajša razdalje po zemlji od ur na minute.

Na mogočnih krilih plava duh zgodovine skozi preteklost in kaže — v pogum in tolažbo — v bleščočih slikah na temnem ozadju trnovo pot slave, ki se ne konča kakor v pravljici že tu na zemlji v sijaju in radosti, ampak vodi preko vseh časov v večnost.

Pravljice o pretkani deklici

Nekoč je neki kralj ukazal: Kdor ubije ta in ta kamen, da mu bo tekla kri, ga postavim za prvega v svoji državi.

Od vseh strani so prišli mladeniči, toda nobeden ni mogel ubiti kamna; le čudno se jim je zdelo, kako je sploh mogoče ubiti kamen. V neki vasi pa je živela deklica, ki je bila silno korenjaška in ki je čuvala ovce. Ko je o vsem tem slišala, se je preoblekla v moškega, šla h kralju in mu dejala: »O kralj, jaz bom ubila kamen.« In zdajci se je povsod razširil glas, da se je našel človek, ki bo ubil kamen, in zbralo se je brez števila ljudstva, da bi videlo, kako bo to storil.

Ko je napočil dan, ko naj bi deklica ubila kamen, so šli kralj in vsi dostojanstveniki iz mesta na odprt prostor, in tam naj bi ga deklica vpričo vseh ubila. Deklica je izvlekla nož, da bi zakla-

la kamen, se obrnila h kralju in rekla: »Kralj, ti torej hočeš, da ubijem kamen. Vdihni mu najprej dušo in življenje, in če ga potem ne ubijem, mi vzemi glavo.«

Kralj se je začudil temu odgovoru in rekel: »Ti si najpametnejši v mojem kraljestvu. In povzdignil te bom med moje najodličnejše može; če pa mi storiš še to, kar ti zdajle povem, mi boš kakor

sin.« Deklica pa je dejala: »Povej, povej, ustrezem.« Kralj ji je rekel: »V treh dneh moraš priti iz svoje vasi zopet semkaj. Hodi tako, da prideš jahaje in ne jahaje, da mi prineseš dar in mi ga ne prineseš; prišli ti bomo naproti vsi, majhni in veliki, in ti moraš privedi tja ljudi, da ti bodo in ne bodo prišli naproti.«

Sedaj je šla pastirica v svojo vas in naročila kmetom, da ujamejo tri ali štiri

žive zajce in dva goloba. Kmetje so to storili.

Tretji dan, ko je bilo treba iti h kralju, je vtaknila vsakega izmed ujetih zajcev v posebno vrečo, izročila vreče kmetom, naj jih nosijo, in rekla: »Ko vam porečem, da jih spustite, jih spustite.« Sama pa je vzela oba goloba, se kakor jezdec vsedla na kožo in se odpravila h kralju; nekaj ljudi pa je poslala naprej; da bi mu sporočili njen prihod.

Ko je kralj to slišal, se je odpravil iz mesta, da ji gre naproti z vsemi dostojanstveniki in meščani. Ko zdaj deklica ni bila več daleč od kralja, je videla množico ljudi, ki so ji prišli naproti, in ko se jim je bolj približala, je ukazala kmetom, da naj pred očmi ljudi iz mesta spuste zajce. Kakor hitro pa so ti to videli, so se razkropili, da bi zajce položili.

Pastirica, ki je jahaje sedela na kozi, je šla zdaj peš, vendar tako, da ji je bila koza med nogami, zdaj je dvignila noge in jezdila kozo.

Ko je stopila pred kralja, je vzela iz nedrj oba goloba in mu jih hotela dati. A v trenutku, ko je iztegnil roko, da bi goloba prijel, ju je izpustila iz roke, in goloba sta odletela.

Tedaj je pastirica rekla kralju: »Vidiš, kralj, ljudje so mi prišli in niso prišli naproti; sem jezdila in nisem; prinesla sem ti darilo in nisem ti ga prinesla.« Nato ji je kralj dejal: »Od danes naprej mi boš kakor sin.« Ona pa mu je zašepetala na uho: »Saj nisem moški, dekle sem.« In kralj, ki ni bil oženjen, jo je vzal za ženo.

Tako je postala modra pastirica kraljica.

Tihe so ure poletnega večera — družina naša pod lipo je zbrana — in Minka nam povestice prebira — in nam odkriva čuda nepoznana — In potlej se beseda nam razpreda — najrajši čujemo nasvete deda — že nekaj časa ljubi dedek pravi: — „Ta reč mi bolj in bolj roji po glavi — Tako sem, kakor dete: rad izbiram povesti, pesmi — in za kratek čas študiram — križanke, smešne zanke in uganke — Res: „Mlado Jutro“ nam prežene vsako brigo — zato bom kupil celo lansko knjigo!!!

JUTROVČKI PIŠEJO

POZOR, JUTROVČKI!

Svoj natečaj zaključimo 17. t. m. Dolej so nam spisi še dobro došli. Pišite razločno in s črnilom.

Moj konjč. Jeseni mi je kupil oče majhnega, lepega, sivlega konjiča. Štiri leta bo zdaj imel. Sedlar mi je napravil konjsko opravo, konjiča sem takoj vpregel v majhen voziček, in potem smo šli, hajdi! skozi Petrovče. Na zimo je mama naročila pri kolarju majhne sanke, ki mi jih je prinesel sv. Miklavž, in moj ljubi konjiček je vlekel sanke, da je bilo veselje! Svojega konjiča imam zelo rad, ker je tako priden, prijazen, dober, poleg vsega tega pa tako neskončno srčkan in ljubeč. Ko pridem k njemu v hlev, veselo zarezeže in me proseče pogleda, češ, ali nimam nič kruha zanj. Kadar sem razigran in len, tedaj pravi oče, da mi bo konjiča prodal — in verjemite mi, takoj se poboljšam, zakaj konjiča imam strašno rad.

Drago Teržan, uč. V. razr. v Petrovčah.

Dragi stric Matie! Da boš vedel, kako je pri nas, kadar je semenj, sem Ti ga v pesmici opisala. Prosim Te, objavi pesmico v »Mladem Jutru«, da bo širni svet vedel, kakšni so sejmi pri nas.

Semenj

Prišel v deželo k nam je semenj, polne stojnice sladkorčkov je imel, otroke je v veselje spravil, vse s sladkorčki jih obdaril.

Ljudje so vole kupovali, kakor nori so kričali, denarja dobili so poln žep, potem pa v gostilno pit so šli spet.

Marija Mohar, uč. slov. razr. v Mozlju, srez Kočevje.

Moje počitnice. V počitnicah pojdem v Radomlje na oddih. Tam stoji moja rojstna hiša. Igrala se bom in se mnogo gibala na svežem zraku, da se jeseni okrepljena vrnem v šolske klopi.

Milica Pogačar, uč. II. razr. v Kamniku.

Moje počitnice. Strašno rad bi se šel o počitnicah na morje kopat. Na žalost pa nimam denarja in pojdem k bratranču na oddih. Morje imam zelo rad. Varovati moramo svoje lepo Jadransko morje, ki je bogato z ribami in najlepše na vsem svetu.

Žerak Franc, uč. II. razr., Hajdoše pri Tuju št. 1.

Spomin

Oj, zarja rdeča,
spominjaš nas
ognja in meča,
na bitke čas...

Oj, zarja zlata,
spominjaš nas
na dneve osvobojenja
na domovine kras...

Pa svobode še čaka
tolminski Kras
in kliče junaka,
ki združil bi nas...

Leopold Peskar, uč. VI. razr. v Šmartnem pri Litiji.

Kdo bi rad imel ves letnik 1933

„MLADEGA JUTRA“

v obliki knjige za majhen denar?

Ves letnik ima 424 strani in je okusno vezan v platno. Na svojo zalogo opozarjamo posebej vse šolske in druge knjižnice.

Vezani letnik „Mladega Jutra“ stane samo Din 60.—

Izpolnite točno spodnjo naročilnico in jo pošljite na naslov:

UPRAVA »JUTRA« V LJUBLJANI

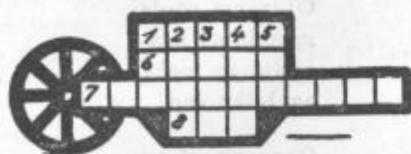
NAROČILNICA

Podpisani naročam izvodov lanskega letnika »Mladega Jutra«.

Naročnikovo ime in točni naslov:

Križanka »Samokolnica«

Vodoravno: 1. orodje, 6. jed, 7. prevozilo, 8. razdobje.

Navpično: 1. delitev, 2. del kroga, 3. pritok Savinje, 4. oseba iz Sv. pisma, 5. del obdelanega polja.

Rešitev križanke »Galeb«

Vodoravno: 2. ost, 5. korček, 9. pšenica, 10. pas.

Navpično: 1. lok, 3. sop, 4. trš, 6. čep, 7. ena, 8. kis.

Rešitev od tete Ošpete

Prvi je priletel petelin. Vsi drugi so namreč pritekli.

Rešitev stebra

Mesar, klada, slama, greda, jadro, kunc, veter, omara, maslo. — Mlado »Jutro«.

Rešitev črkovnice

Vzemi najprej prvo, potem tretjo, peto in naposled sedmo navpično vrsto; potem pa od začetka po vrsti vse druge, ki so ostale. Dobiš pa rek: Življenje od tujih žuljev je sramotno.

Rešitev premikalnice

Irena, Milan, Anica.

Manica:

Ali imamo besede brez samoglasnikov

Seveda jih imamo. Poskusite jih najti in zapisati kakih deset!

Kvadrat I

1	2	3	4
L	E	T	O
2			
E			
3			
T			
4			
O			

1.—2. zrak, 3. mladič domače živali. 4. sadno drevo.

Številnica

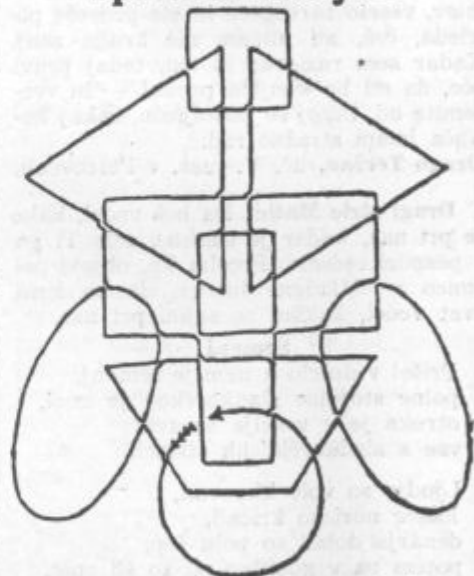
1, 2, 3, 4, 5, 1, 6, 7	
2, 3, 6, 7, 5	morski preliv med kopni
3, 6, 4, 5	del godala
4, 1, 2, 3	žival Sever. Ledenega morja
5, 1, 2, 7	prerok
1, 4, 5, 7	rastlina
6, 1	globina v tekoči vodi
7, 2, 3	orodje in orožje

Zlogovnica

ma, ja, a, ca, za, ka, na, ga, ja, ri, ni, ri, i, ro, bo, ol, van, že.

Iz gornjih zlogov sestavi sedem ženskih krstnih imen. Če pravilno postaviš imena drugo pod drugo, boš bral v začetnicah od zgoraj navzdol ime mesta v dravski banovini.

Spretnim risarjem

Tu objavljamo sliko, ki vam kaže, kako lahko narišete gornjo risbo z eno potezo.

Listnica uredništva

Marija J., učenka na R.: Tvojega spisa ne moremo priobčiti, ker smo objavili pri prejšnjem natečaju isto zgodbi. Napiši kaj drugega in pošlji. Dopise sprejemamo še do 17. tega meseca.

Verica Gregorc, dijakinja iz Ljubljane: Tvoje pesmico objavimo v prihodnji številki.

M. K. Lj.: Stavo ste dobili, ker gre angleškim mladinskim knjigam brez dvoma prvo mesto. O knjigah Karine Mihaelisove Vam bo knjigarna »Tiskovne zadruge«, ki ima gotovo zanesljive informacije, drage volje postregla z vsemi pojasnili.